

DE KAMELEON

EN DE MYSTERIEUZE PUP

door
M. DE ROOS

Geïllustreerd door
RUDI JONKER

KLUITMAN

HOOFDSTUK 1

‘Wie heeft mijn kippenpoten gejat?!’ Evert Klinkhamer staat briesend van verontwaardiging in de deuropening van het boothuis. De tweeling Hielke en Sietse zijn in hun boot, de Kameleon, bezig met een onderhoudsklusje en kijken verschrikt op. Ze hebben de kap van het motorhuis gehaald en zijn druk met moersleutels in de weer in het hart van de zware turbomotor.

Als Hielke van de eerste schrik bekomen is, schiet hij in de lach. ‘Heb jij kippenpoten dan?’ vraagt hij vrolijk. ‘Ik wist niet dat...’

‘Het is mij eigenlijk ook nooit zo opgevallen,’ haakt Sietse aan. ‘Loopt dat niet een beetje moeilijk?’

Klinkhamer kijkt zijn zoons een ogenblik verbluft aan voor zijn verontwaardiging weer de overhand krijgt. ‘Doe eens niet zo lollig, zeg,’ roept hij kwaad. ‘Ik hād kippenpoten... drie om precies te zijn, net klaar! En daar wilde ik juist lekker in het zonnetje van gaan genieten toen binnen de telefoon ging. Dat gesprek duurde eventjes en toen ik terugkwam, lag er nog maar één kippenpoot.’

‘Oei,’ zegt Sietse. ‘Eén kippenpoot! Dat loopt helemaal onhandig natuurlijk!’

‘Hou nou eens op met die ongein!’ zegt zijn vader boos. ‘Zo grappig is het niet.’

‘Oké, oké,’ zegt Hielke sussend. ‘Maar je denkt toch niet dat wij je kippenpoten hebben gejat? Moet je kijken!’ Hij houdt demonstratief zijn pikzwarte motoroliehanden omhoog. Zijn broer volgt zijn voorbeeld.

Nur 283/W012201

Bisac JUV001000/JUV002250

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: M. de Roos

© MMXXII Illustraties: Rudi Jonker

Omslagontwerp: Design Team Kluitman

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De smid begrijpt dat de jongens een punt hebben. Zijn armen vallen slap langs zijn lichaam en hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Hm,’ zegt hij peinzend, ‘maar wie dan wel?’

‘Tja, dat wil ik ook wel eens weten,’ zegt Sietse beslist. Hij pakt een smerige poetsdoek, veegt zijn handen er snel mee af en springt met een lenige sprong op de aanlegsteiger. Hij gooit de poetsdoek naar Hielke, die hem behendig opvangt.

‘Hoelang duurde dat telefoontje?’ wil Hielke weten, terwijl hij zijn handen schoonpoetst.

‘Aha! Goeie vraag,’ roept Sietse enthousiast. ‘Inspecteur Klinkhamer gaat op onderzoek uit.’

‘Eh... nou ja, tien minuten ongeveer,’ zegt vader Klinkhamer.

Sietse buigt zich voorover en doet alsof hij met een vergrootglas over de grond naar sporen van de misdaad speurt. ‘Tien minuten,’ mompelt hij. ‘Tien héle minuten... In tien minuten kan een hoop gebeuren. Spannend...’

Evert Klinkhamer schudt vertwijfeld zijn hoofd.

Met z’n drieën lopen ze van het boothuis naar het pleintje voor de smederij. Daar staat een tafeltje met wat tuinstoelen eromheen. Het tafeltje is leeg.

‘Stond de kip hier?’ vraagt Hielke.

‘Nee, die had ik in de haast even binnen op een krukje gezet,’ zegt Klinkhamer, terwijl hij doorloopt en de smederij in gaat.

Hij is nog niet binnen of er klinkt een welgemeend: ‘Het

is toch niet te geloven!’

Als Hielke en Sietse zich de smederij in haasten, zien ze hun ontredderde vader naast een omgevallen krukje staan. Op de vloer ligt een bordje in scherven. Geen kip te bekennen.

‘Terwijl ik bij het boothuis was...’

‘Om ons vals te beschuldigen,’ mompelt Sietse.

‘... is de dief ijskoud teruggekomen,’ zegt Klinkhamer.

‘Teruggekomen misschien... of hij is nooit weggeweest.’ Hielke kijkt speurend om zich heen.

‘Oei, inspecteur Klinkhamer is in topvorm!’ roept Sietse.

‘Stil eens,’ zegt Hielke.

‘Ik zeg het toch,’ fluistert Sietse tegen zijn vader. ‘In bloedvorm.’

‘Ssst!’ Hielke legt een wijsvinger tegen zijn getuile lippen en luistert ingespannen.

Sietse en hun vader luisteren mee, maar horen niets.

‘Ik hoorde iets kraken,’ fluistert Hielke en hij loopt op zijn tenen naar een hoek van de smederij.

Daar achter de werkbank ligt altijd een stapel wollen dekens, waarin zijn vader de voltooid werkstukken uit de smederij wikkelt om ze naar de klanten te vervoeren.

In de hoek buigt Hielke zich voorzichtig over de werkbank heen en kijkt erachter. ‘Aaaaah,’ fluistert hij vertederd. Met een grote grijns kijkt hij om en wenkt de andere twee. ‘Ik heb de dief gevonden,’ zegt hij zachtjes.

Verbaasd komen Sietse en Evert Klinkhamer dichterbij en kijken ook achter de werkbank.

Daar ligt een klein, jong hondje fanatiek op een kippenpoot te kauwen. Hij heeft de bouw van een herdershond en een dikke, overwegend grijs met zwarte vacht. Twee blauwe hondenogen kijken uitdagend omhoog en de eigenaar lijkt vastbesloten om zich niet af te laten leiden van de maaltijd door een stelletje wildvreemden. Waag het niet om dichterbij te komen, lijken die ogen te zeggen. Met een flinke hap scheurt het hondje een stuk vlees van het bot en kauwt het met smaak weg. Eén kippenpoot is kennelijk al op, de derde ligt onaangeroerd op de dekens.

‘Smaakt het?’ vraagt Sietse lachend.

‘Tsss...’ zucht Klinkhamer. Zelfs hij kan een glimlach niet onderdrukken.

Hielke slaat zijn vader op zijn schouder. ‘Geeft niks, joh,’ zegt hij opgewekt. ‘Er liggen er nog genoeg in de koelkast. Ze waren in de aanbieding, volgens mam.’

‘Wat is in de aanbieding?’ klinkt het bij de deur. Jeltje Klinkhamer komt de smederij binnen en kijkt verbaasd naar haar jongens die voorovergebogen over de werkbank hangen.

‘Kippenpoten,’ antwoordt Hielke, terwijl hij omkijkt. Hij wenkt zijn moeder.

‘Wat? Wat doen jullie daar?’

‘Kom eens kijken, mam.’

Jeltje loopt naar ze toe en werpt een blik achter de werkbank. ‘Ah, waar komt die nou ineens vandaan?’

‘Tja... dat wil hij dus niet zeggen,’ zegt Sietse.

‘Jij hebt verstand van honden, mam,’ zegt Hielke. ‘Dit is toch nog een jonkie?’

‘Ja, dit is zeker een pup. Kijk maar naar die grote poten.’

‘Hij is zelf anders ook best al wel groot.’

‘Het wordt een flinke hond, denk ik. Maar eh...?’ Moeder kijkt plotseling heel bezorgd. ‘Wat is hij daar nou aan het eten?’

‘Kippenpoten uit de aanbieding,’ antwoordt Hielke opgewekt.

‘O, maar dat mag absoluut niet!’ Jeltje kijkt paniekerig. Ze duwt Hielke en Sietse opzij en grist de kippenbotten voor de neus van de pup weg.

Die geeft een woedende grauw en zet het vervolgens op een klagelijk piepen.

‘Aaah... wat doe je nou?’ klaagt Hielke een beetje mee.

‘Die mag hij absoluut niet hebben,’ herhaalt Jeltje. ‘Levensgevaarlijk! Hebben jullie die gegeven?’

‘Eh... nee. Hij heeft ze eerlijk gejat. Hoezo gevaarlijk?’

‘Honden mogen geen botten kluiven die verhit zijn geweest. En zeker geen gebraden kippenbotten. Die versplinteren.’

‘Huh?’

Jeltje breekt demonstratief een botje doormidden en laat het zien. Beide helften hebben vlijmscherpe punten. ‘Kijk, als een hond dit naar binnen krijgt, prikken die punten dwars door de maagwand heen en kan het arme dier een maagbloeding krijgen. Of een darmperforatie.’

‘Wauw,’ zegt Hielke onder de indruk. ‘Maar honden zijn toch altijd op botten aan het kluiven?’

‘Ja, op rauwe botten. Die verkrumelen als ze eraan

knagen. Maar de botstructuur verandert bij verhitting en daar komt dus ellende van.'

Sietse is op zijn hurken naast de pup gaan zitten en probeert het beestje een beetje te troosten door het zachtjes achter zijn oren te kroelen. Dat lijkt heel aardig te lukken, want de kleine ligt nu met dichte oogjes te genieten en likt zo af en toe aan Sietse's vingers.

'We gaan wel even iets lekkers voor hem regelen,' zegt Jeltje. 'Iets wat wél goed is voor kleine hondjes.' Ze bekijkt de twee kippenpoten nog eens goed. 'Gelukkig heeft hij geen bot gegeten,' zegt ze. 'Van deze is er alleen wat vlees af en aan die was hij nog helemaal niet begonnen.'

Hielke en Sietse kijken elkaar bezorgd aan en laten een langgerekt eehm... horen.

Hun vader krabt zich vertwijfeld achter een oor. 'Hoe gevaarlijk is het precies?' wil hij weten.

'Hoezo?' vraagt Jeltje ongeduldig. 'Het is gevaarlijk. Punt!'

Sietse, die nog steeds op zijn hurken naast de pup zit, begint verwoed op de vloer en tussen de dekens te zoeken. Hij tilt de pup een stukje op en strijkt met zijn hand over de dekens. Niets. Hij schudt zijn hoofd en kijkt zijn vader aan.

'Ik ben bang dat-ie één poot al helemaal opheeft,' bekennt Klinkhamer aan zijn vrouw. 'Ik had er drie uit de koelkast gepakt en gebraden. En toen ging de telefoon.'

'O jee...' Jeltje slaakt een diepe zucht. 'Dan moet hij naar de dierenarts. Hoe laat is het?' Ze kijkt op haar horloge. 'Die is er misschien nog wel.'

'De dierenarts zit toch in Jonkersveen? Ik bel wel even.' Klinkhamer haast zich naar de telefoon in de keuken.

'Jonkersveen?' zegt Sietse. 'Dan gaan we met de Kameleon. Dat is het snelst.'

'De kap!' roept Hielke. 'De motorkap ligt er nog af...'

Wacht, ik ram hem er wel weer op. We waren al zo'n beetje klaar, toch?' Zonder op een antwoord te wachten rent hij naar het boothuis.

'Nou, wat een toestand, hè?' zegt Sietse liefkozend tegen de pup, terwijl hij zichzelf overeind hijst.

'Als jullie toch bij de dierenarts zijn, kun je meteen laten kijken of hij gechipt is,' merkt Jeltje op.

'Gechipt?' Sietse kijkt zijn moeder vragend aan.

'Ja, dat beestje zal toch wel van iemand zijn? Hij ziet er goed verzorgd uit. Waarschijnlijk is hij weggelopen en is nu iemand hier in de buurt heel verdrietig zijn hondje aan het zoeken. Hopelijk heeft hij een chip, dan kan de dierenarts zien van wie hij is en de eigenaar bellen.'

'Hm,' zegt Sietse bedachtzaam. 'En dan moeten wij hem natuurlijk terugbrengen.'

'Dat lijkt me wel, ja.'

'Ik zou hem anders best willen houden,' zegt Sietse.

'Tja...'

'Kom hondje, we gaan een stukje lopen.' Sietse pakt de pup voorzichtig op en zet hem op zijn poten. 'Hij is al best wel zwaar, zeg.' Hij duwt de pup in de richting van zijn moeder. 'Hé! Wat is dat nou?' Sietse ziet dat de pup een paar hinkelende stapjes naar Jeltje zet. 'Hij loopt mank!'

Jeltje pakt de linkervoorpoot van de pup in haar hand

en voelt voorzichtig of er misschien iets gebroken is. Dat lijkt niet zo te zijn.

Op dat moment komt de smid weer binnen. ‘Goed, jullie kunnen er nu naartoe. Jullie weten waar de dierenarts zit? In Jonkersveen...’

‘Ja ja.’

‘Oké, hij stond op het punt om naar huis te gaan, maar hij wacht op jullie.’

Sietse pakt de pup op en loopt snel de deur uit.

In het boothuis heeft Hielke net de motorkap weer teruggeplaatst. ‘Oké, we kunnen gaan.’

Op het Lentermeer, dat ze moeten oversteken om in het kanaal naar Jonkersveen te komen, geeft Sietse vol gas. De zware turbomotor gromt en de voorplecht verheft zich hoog boven het water. De Kameleon schiet als een raket vooruit.

Sietse kijkt even om naar Hielke, die met de pup op schoot op het bankje zit. ‘Vindt hij het niet eng?’

Hielke aait de pup, die nieuwsgierig om zich heen kijkt. ‘Nee, valt wel mee, geloof ik. Hij vindt het allemaal wel interessant.’

‘Jullie moeder heeft helemaal gelijk,’ zegt dokter Twijnstra als ze bij hem in de behandelkamer staan en hij de pup onderzoekt. ‘Zo’n bot kan gevaarlijk zijn. En hoelang is het geleden dat ze die kippenpoot heeft gegeten?’

‘Een uurtje ongeveer?’ Hielke kijkt vragend naar Sietse.

‘Misschien iets minder,’ zegt die.

‘We gaan sowieso eerst een röntgenfoto maken, dan

kunnen we zien óf er wat zit en wáár het zit. Jacqueline, kun jij alles even klaarzetten? En neem haar maar meteen mee, want ik geloof dat ze een beetje bang is voor mij.’

De assistente zet de pup voorzichtig op de grond. ‘Loop je mee of moet ik je dragen?’ vraagt ze met een lach.

De pup verzet geen poot.

‘O ja, er is nog iets. Hij loopt een beetje mank met zijn linkervoorpoot,’ zegt Sietse.

‘Goed dat je het zegt. Daar zullen we zo dadelijk dan ook nog even naar kijken,’ knikt Twijnstra.

Jacqueline aait de pup liefdevol over haar kop, neemt haar onder haar arm en loopt de kamer uit.

‘Ze moet wel stilliggen voor de foto, maar ik ga ervan uit dat het goed zal gaan,’ zegt Twijnstra. ‘Jacqueline is heel goed met honden.’

‘Ze?’ vraagt Hielke nu. ‘Is het een meisje?’

‘Jacqueline?’ vraagt Sietse met een grijns.

‘De pup, sukkel.’

‘Ja,’ zegt Twijnstra glimlachend, ‘het is een meisje. Had je dat nog niet gezien?’

‘Eh... nee, ik dacht dat het een mannetje was. Hij... Ze is zo stoer,’ vindt Hielke.

‘Ha ha, stoer is ze wel, ja. Een stoer meisje,’ zegt Twijnstra, terwijl hij de deur uit loopt. ‘We zijn zo terug.’

De tweeling zit een tijdje ongemakkelijk voor zich uit te staren.

Hielke kijkt nog maar eens op zijn telefoon. ‘Half zes.’

‘Boeie.’

‘Ik hoop niet dat hij... dat ze hier moet blijven,’ zegt Hielke.

‘Waarom zou ze?’

‘Weet ik veel, misschien moet ze wel geopereerd worden om het bot eruit te halen.’

‘Nah, hij kan haar toch ook een braakmiddel geven? Dan kotst ze het gewoon weer uit.’ Sietse maakt zich geen zorgen.

‘Hm...’

Even later gaat de deur open en rent de pup enthousiast naar binnen. Ze gaat regelrecht op Hielke af en probeert bij hem op schoot te springen. Hielke moet haar een handje helpen.

‘Nou, ze is al helemaal aan jullie gewend,’ zegt de dierenarts, die achter de pup aan naar binnen komt. ‘Dat is opmerkelijk in zo’n korte tijd.’

‘We zijn erg lief voor haar,’ zegt Hielke.

‘Goed. Dat moet ook. Kijk...’ Twijnstra houdt een donkere pin omhoog.

‘Wat is dat?’ wil Hielke weten.

‘Dit zat tussen haar tenen. Ik geloof dat het een doorn van een meidoorn is.’

‘Wauw. Geen wonder dat ze mank liep,’ zegt Sietse. ‘En de foto?’

‘Jacqueline komt zo,’ zegt Twijnstra, terwijl hij de computer op zijn bureau opstart. ‘Ik heb trouwens ook nog even gekeken of ze een chip heeft, maar die heeft ze niet.’

‘Dus dan mogen we haar houden?’ vraagt Sietse meteen.

‘Nou, er is nog iets wat ik jullie wilde zeggen...’ begint de dierenarts, maar hij wordt afgeleid door een röntgenfoto die op het scherm verschijnt. Jacqueline komt weer binnen en Twijnstra draait het scherm, zodat de tweeling mee kan kijken.

‘Deze is het duidelijkst,’ zegt Jacqueline. ‘Kijk...’ Ze wijst op een vlekkelig gebied in het midden van de foto. Hielke en Sietse worden er niet veel wijzer van, maar Twijnstra knikt bevestigend.

‘Ja, ik zie één wat groter stuk.’ Hij laat de tweeling nog een keer goed kijken, terwijl hij met zijn vinger langs een vage streep op de foto op het scherm gaat. ‘Dat is een stukje kippenbot. Dat betekent dat ze het merendeel goed gekauwd heeft, maar één vrij groot stuk in z’n geheel heeft doorgeslikt en dat zit nu in haar maag.’ Twijnstra maakt een kleine cirkelbeweging rond de streep. ‘Dit is ongeveer haar maag.’

‘Dan kan ze het dus nog uitbraken,’ zegt Hielke hoopvol.

‘Ja, maar dat is niet zo’n goed idee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je maag allemaal samenpersende bewegingen maakt als je braakt. En dat gaat behoorlijk heftig. De kans is groot dat er dan alsnog een scherpe punt door haar maagwand prikt. Hetzelfde geldt voor de slokdarm, waar dat stukje weer doorheen moet, op weg naar buiten.’

‘Dus...? Opereren?’ vraagt Sietse nu toch bezorgd.

‘Nou nee, dat doen we alleen als het echt niet anders kan. We proberen het eerst met twee medicijnen. Die

moet ze de komende drie dagen slikken. Het eerste medicijn zorgt ervoor dat het stuk bot wordt ingekapseld in een dik en taai vlies. Daardoor glijdt alles gemakkelijker en sneller door de darmen en eventuele scherpe punten liggen dan natuurlijk ook niet meer bloot. Dus de kans dat die nog iets kunnen beschadigen, is aanzienlijk kleiner. Snap je?’

‘Ja,’ zegt de tweeling in koor.

‘Waanzinnig dat dat kán!’ zegt Hielke verbaasd.

‘Ja jongens, er kan een hoop,’ glimlacht Twijnstra. ‘En het andere medicijn is een sterk laxeermiddel. Dat betekent dat ze een paar dagen stevig aan de diarree zal zijn.’

‘O jee,’ verzucht Hielke.

‘Als het goed is, komt het bot er dan snel uit. Dat moeten jullie ook telkens als ze poept even controleren.’

‘Lekker dan!’ Hielke trekt een vies gezicht.

Twijnstra lacht. ‘Gewoon even met een stokje door de ontlasting roeren en kijken of je harde stukjes tegenkomt. Niet zo moeilijk, toch?’

‘Dat mag pa doen,’ zegt Sietse grinnikend.

‘O?’ De dierenarts trekt vragend een wenkbrauw op.

‘Hij heeft die stomme kip op een krukje laten staan, zodat die kleine erbij kon.’

‘Nou, dat vechten jullie dan maar met jullie vader uit. Ik wil jullie ten slotte vragen om nog heel even te wachten; er komt zo dadelijk iemand langs om ook even naar haar te kijken.’

‘O, hoezo?’ wil Hielke weten.

‘Ik vraag me iets af... ik ben er niet zeker van, maar hij

heeft er meer kijk op dan ik. Het duurt niet lang. Hij zei dat hij meteen in de auto zou springen.’

Hielke en Sietse halen hun schouders op. ‘Oké... waarom niet.’

Even later komt Jacqueline binnen met een forse man met lang, rossig haar, dat hij in een paardenstaart heeft gebonden. Hij draagt een donkergroen pak, dat er een beetje uitziet als een uniform. *Natuurbeheer. Provincie Friesland* staat er op zijn jas.

De dierenarts begroet de nieuwkomer hartelijk en stelt hem voor aan de broers. ‘Jongens, dit is Arjen van Gemert. Hij is boswachter en eh... zeg maar de expert.’ Dan wendt Twijnstra zich tot Arjen. ‘En dit zijn Hielke en Sietse Klinkhamer, de tweeling van de smid in Lenten.’

Er wordt beleefd over en weer geknikt, waarna de dierenarts op de pup wijst, die onder de tafel in slaap is gevallen. ‘En dit is de pup waar ik het met je over had. Zij is bij hen aan komen lopen.’

Arjen bukt en geeft de pup een aai over haar kop. Ze wordt wakker en kijkt het nieuwe gezicht wantrouwend aan. Arjen kijkt haar even diep in de ogen. Als hij haar nog een keer wil aaien, trekt ze haar kop terug en laat een zacht gegrom horen.

Dan komt Van Gemert overeind. ‘Geen twijfel mogelijk,’ zegt hij. ‘Goed, dat je me hebt gebeld.’ Hij kijkt Hielke en Sietse met een vriendelijke glimlach aan. ‘Wat een schatje, hè?’

De jongens knikken argwanend. Wat is deze man eigenlijk van plan? Waarover is geen twijfel mogelijk? En

waarom is het goed dat Twijnstra hem heeft gebeld?
Waar gaat dit over?!

‘Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen,’ zegt Arjen. ‘Het is een schatje, maar het is géén hondje.’

De tweeling kijkt hem stomverbaasd aan.

Die is gek, denkt Sietse. Als hij de expert is, dan ben ik de koningin van Zweden.

‘Géén hond?’ vraagt Hielke ongelovig.

‘Nee,’ zegt Arjen beslist. Hij knikt naar de pup onder de tafel.

‘Dit is een wolf.’

HOOFDSTUK 2

‘Een wolf?!’ Moeder Jeltje zet grote ogen op en slaat ontzet haar handen voor haar mond. ‘Hemeltjelief.’

Hielke en Sietse staan in de keuken voor hun ouders. Sietse heeft de welp in zijn armen. Hielke heeft een stapel dekens uit de smederij meegenomen, die hij onder de tafel legt.

‘Dat is toch niet te geloven!’ zegt hun vader. ‘Weet hij dat zeker?’

Sietse legt het half slapende welpje voorzichtig op de dekens onder de tafel.

‘Ja, Arjen de boswachter wist het zeker, maar ze hebben ook bloed afgenomen en dan kijken ze naar het DNA, en daarna weten ze het echt zeker,’ vertelt Hielke. ‘En het is een teefje.’

‘Hoe is het nu afgelopen met dat kippenbot?’ wil hun vader dan weten.

‘O, dat moet ze gewoon weer uitpoepen. Daar heeft ze medicijnen voor,’ zegt Hielke. ‘Van één middeltje gaat ze aan de dunne.’

‘De spuitpoep, racekak...’ legt Sietse uit met een stalen gezicht. ‘De galopstront.’

Hielke knikt naar zijn vader. ‘En jij mag er zo af en toe doorheen roeren om te kijken of ze het bot al heeft uitgepoept.’

‘Lekker is dat... dat doen jullie zelf maar.’

‘Maar wacht eens... hebben jullie haar gewoon weer meegekregen?’ vraagt hun moeder niet-begrijpend.

‘Wolven zijn gevaarlijk...’

Sietse ligt half onder de tafel en streelt de slapende welp zachtjes achter haar oren. Hij schiet in de lach.

‘Mam, kijk dan! Ziet ze er gevaarlijk uit?’

‘Niet echt, nee,’ moet Jeltje toegeven.

‘Goed, en wat nu?’ zegt vader Klinkhamer. ‘Jullie willen haar natuurlijk houden.’

‘Ja,’ zegt Hielke, ‘dat is toch wel goed?’

Klinkhamer kijkt vragend naar zijn vrouw, die besluite-loos haar schouders ophaalt. ‘Ik weet eigenlijk helemaal niet of je in Nederland wel wolven als huisdier mag houden,’ zegt de smid ten slotte.

‘De dierenarts vroeg of we morgen nog een keer terug wilden komen. En of jullie mee willen komen. De boswachter is er dan ook,’ vertelt Hielke.

‘Dat is een goed idee, vind ik. Dan kunnen we overleggen,’ knikt Klinkhamer.

‘En ze zeiden ook dat we nog even niet aan anderen moeten vertellen dat het om een wolf gaat, want mensen kunnen vervelend gaan doen of in paniek raken omdat ze denken dat een wolf gevaarlijk is.’

‘Oké, logisch! En hoe doen we dat vanavond? En vannacht?’ De smid kijkt zijn zoons vragend aan.

‘Eh... we hebben een heleboel meegekregen. Een zak hondenbrokken, die moeten in een bak. En ze moet een bak water.’ Sietse gaat meteen twee kommen uit de servieskast pakken en vult er een met water en de andere met brokken. ‘En ze moet vannacht in een bench slapen. We hebben bij de dierenarts meteen Femke gebeld. Die

heeft er een, voor Anna, haar jonge hondje. Ze heeft haar nu een paar maanden en Anna is volgens Femke oud genoeg om gewoon in haar mand te kunnen slapen. We mogen haar bench lenen, dus die gaan we zo even ophalen.’

‘Goed, maar laten we eerst even gaan eten, anders schiet dat er helemaal bij in,’ stelt Jeltje voor.

Sietse kijkt naar het aanrecht waar een half afgedekte schaal staat te dampen. ‘Laat me raden... kippenpoten?’

Er klinkt een klopp op de deur en even later staat Gerben Zonderland in de keuken. ‘Goedenavond, samen.’

‘Ha, Gerben,’ zegt Sietse met een vilein lachje. ‘Etenstijd, dus dáár hebben we Gerben.’

‘Hoi, Gerben,’ zegt Jeltje met een uitnodigend gebaar. ‘Ga zitten en trek je maar niets van Sietse aan, hoor. Eet je een hapje mee?’

‘Nee,’ zegt Gerben met een boze blik naar Sietse, ‘ik heb allang gegeten.’ Hij gaat zitten en zegt tegen Hielke: ‘Ik zag jullie daarnet op het meer... hadden jullie nou een hond bij je? Zag ik dat goed?’

‘Ja, dat zag je goed, Gerben. We hebben een hond.’ Hielke wijst onder de tafel.

Gerben schuift zijn stoel een stukje naar achteren en kijkt onder de tafel. ‘Ah...’ Hij laat zich op zijn knieën zakken en aait het welpje liefkozend over haar kop. ‘Wat een schoonheid, zeg... en wat een mooie vacht. Het lijkt wel een klein wolfje.’

‘Dat is ze...’ begint Sietse, maar Hielke geeft hem een stevige por in zijn zij om hem eraan te herinneren dat ze

dat nog even geheim moesten houden van de dokter.

‘... niet,’ probeert Sietse de schade te herstellen. ‘Dat is ze niet, maar ze lijkt er wel op. Zoals alle honden, trouwens.’

Gerben komt overeind, gaat weer zitten en maakt een grimas naar Sietse. ‘Als ik de pekinnees van mevrouw Jel- lema zie, denk ik niet meteen aan een wolf,’ lacht hij.

‘Nee, die niet,’ grinnikt Sietse. ‘Dat is de uitzondering die de regel bevestigt.’

Gerben haalt zijn schouders op en Jeltje zet intussen de schaal met kippenpoten op tafel. ‘Je bedenkt je niet?’ vraagt ze aan Gerben.

‘Nou, die zien er wel goed uit,’ antwoordt hij met een verlekkerde blik op de schaal.

‘Wij gaan nu even naar Femke voor die bench,’ zegt Hielke na het eten. ‘Willen jullie even op haar passen?’

‘Tuurlijk, zeker als ze zo rustig blijft,’ knikt zijn moeder.

Hielke en Sietse kijken onder de tafel, waar de wolven- welp in diepe slaap is. Ze leggen hun wijsvinger op hun lippen en sluipen de kamer uit.

Als ze naar het boothuis lopen, slaat Sietse zijn rechter- vuist in zijn vlakke linkerhand. ‘Wauw,’ zegt hij met een zucht. ‘We hebben gewoon een wolf! Dat geloof je toch niet? Een echte wolf!’

‘Wil je weten of je droomt?’ vraagt Hielke lachend en hij knijpt Sietse hard in zijn bovenarm.

‘Au!’

‘Nee, geen droom,’ constateert Hielke droog. Hij houdt

zijn hand op en Sietse beantwoordt die met een klin- kende high five.

Als ze de tuin van Femke en haar moeder in lopen, worden ze begroet door het vrolijke geblaf van Anna. De jonge hond cirkelt rond de benen van Sietse en als die voor haar neerhurkt, begint ze enthousiast zijn gezicht te likken.

‘Help!’ roept Sietse lachend en hij probeert Anna van zich af te duwen. Als dat is gelukt, haalt hij een mouw over zijn gezicht. ‘Wat een enthousiasme!’

Van de zijkant van het huis komt Femke aangelopen. ‘Hoi, jongens! Anna kent jullie nog, geloof ik.’

‘Dat geloof ik ook,’ knikt Sietse. ‘Wat is ze gegroeid, zeg.’

‘Ja, hè? En ze wordt nog veel groter. En jullie hondje? Wat is dat eigenlijk?’

‘Eh... nou, ze is nu nog best klein, maar volgens de die- renarts is ze pas een paar weken, dus dat wordt vast een joekel,’ antwoordt Hielke.

‘Oké, maar ze moet nu dus nog even in een bench. Die staat in de stal. Ik zal jullie laten zien hoe je dat ding opzet. Het is heel simpel, maar je moet het even weten.’

‘Je snapt het als je het ziet,’ grijnst Sietse.

‘Zoiets, ja.’ Femke gaat de tweeling voor naar de stal, die achter het huis staat.

Eenmaal binnen, worden ze begroet door Black Pearl, een reusachtige zwarte hengst, die zich gewillig over zijn neus laat aaien door de tweeling.

Femke laat zien hoe je de grote metalen bench moet